

OHNISKO

ANDREA KVOTIDIANOVÁ

MARENČIN PT

Andrea Kvotidianová
ohnisko

MARENČIN PT

Copyright © Andrea Kvtodiová, 2025
© Marečín PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečín Media
Layout © Marta Blehová
1101. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-1345-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1346-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1347-5 (ePub)

Už ako malý chlapec som sníval o tom, že budem mať doma hada – normálne živého, vo veľkom teráriu, ktorého budem chovať vo svojej detskej izbe. Hada bol pre mňa stelesnením krásy, dominantnosti aj elegancie a zároveň sa mi zdalo, že s ním nebude veľa roboty. Rodičia mi ho ale v žiadnom prípade nechceli dovoliť. Hovorievali, že som ešte dieťa a hady sú príliš nebezpečné – vraj vedia človeka dokonca aj zabiť. Tieto informácie som mal ešte zo školy, ale moju vášeň k plazom to vôbec nepokazilo.

Nikdy som síce nevidel hada vo voľnej prírode, no poznal som vretenice, užovky aj anakondy – vďaka mojej detskej encyklopédii. No a niekedy ma mama zobrala do predajne so zvieratkami. Ukazovala mi tam zajačiky, ako cupitajú vo svojich malých klietkach, a keď prišiel zákazník, poväčšine sa schovali do domčeka. V chovateľských potrebách som videl aj malé rybičky v akváriách, škrečkov, andulky či papagáje. Celá predajňa bola plná ich zvukov, no mňa to akosi nezaujímalo.

Ja som vždy chcel len hada.

„V žiadnom prípade,“ povedala mama a viac sme sa už o tom nebavili.

Hada ma však natoľko fascinoval, že som si zaumienil, že aj keď mi ho rodičia zakazujú, kým s nimi žijem, raz si ho predsa len kúpim. A na sľub, ktorý som si vtedy dal, som nikdy nezaбудol...

O pár rokov neskôr som sa presťahoval do vlastného bývania a ešte vždy ma fascinovala vášeň k plazom, ba dokonca

som zistil, že jeden z mojich kamošov tiež chová hada. Poradil mi, ak mám záujem, akého si zohnať, no ja som už mal vlastnú predstavu.

Vždy som sníval, že si kúpim pytóna.

Začal som si prezerat inzeráty na bazári a zrak mi takmer okamžite padol na hada, ktorý ma zaujal nevýslovnou krásou. Bol to presne taký had, o ktorom som vždy sníval – pytón mriežkovaný. Pozdĺž tela mal krásny ozdobný ornament, typický pre tieto druhy hadov, a pôsobil mohutne a dominantne. Bol skrátka stelesnením môjho sna, ktorý niekoľko rokov trval a teraz sa konečne mohol naplniť. Keď sa to do počula mama, hneď ma od toho samozrejme odhovárala – vraj to nie je dobrý nápad a ako začiatočník by som si mal obstarat radšej nejaké morča, ešte mi ten had niečo urobí. „Mladosť – pochabosť,“ dodala. No bolo to zbytočné.

Ako som sa v inzeráte dočítal, pôvodný majiteľ predával toho hada na bazári aj s teráriom a celým príslušenstvom k nemu. Dlho som neváhal a hada som si rezervoval.

V mojom novom byte som už pre neho aj vybral miesto.

Terárium som umiestnil na veľkú komodu, ktorá bola preň ideálna, a zároveň na neho dopadalo dosť svetla, pretože stála rovno pri kuchynskom okne.

Novému obyvateľovi môjho bytu som zariadil jeho príchod tak, aby sa v ňom cítil čo najpohodlnejšie.

Mal tam drevený domček, do ktorého sa mohol utiahnuť a nájsť nerušené súkromie. Dal som mu misku s vodou a zabezpečil som, aby malo terárium vo vnútri tú správnu teplotu – ináč by môj zvierací kamoš nedokázal prežiť.

Naštudoval som si, že prirodzenou potravou pre hady sú malé hlodavce, ako potkany a pieskomily. Keď som prvýkrát išiel do chovateľských potrieb a predstavoval si, ako si odiaľ odnesiem vhodnú živú „obet“, ktorá o chvíľu príde o život,

najprv mi nebolo všetko jedno. No napokon som sa predsa len odhodlal otvoriť dvierka na teráriu. O chvíľu už malý zbabelý potkan zmizol v jeho útrobach. Had si ho najprv obzeral a začal viac vyplazovať jazyk. Hneď mi bolo jasné, že ide zaútočiť, aby sa nažral – a to aj urobil. Hady v teráriách žerú asi raz za mesiac. V určitom intervale tiež zvliekajú svoju kožu, zvrátený „odev“ som teda pravidelne upratoval.

Z hada som sa náramne tešil. Bol to tichý domáci miláčik, ktorý väčšinu dňa prespal. A večer, keď som si v kuchyni chystal jedlo, som ho vždy našiel plaziť sa po teráriu. Svojím veľkým telom zaberol dĺžku takmer po celom obvode, keď sa natiahol. Najväčšie pytóny dorastajú do niekoľkých metrov. Môj síce nebol až taký veľký, no vzbudzoval vo mne rešpekt. A nielen vo mne. Lozil po teráriu do neskorej noci a ráno som ho nachádzal stočeného do kľbka, schúleného vo svojom drevenom domčeku.

Musím podotknúť, že ma nikdy neuhryzol, bol veľmi mierumilovný. Keď som ho vybral z terária, vedel sa mi plaziť okolo nohy. Chcel som sa pochváliť aj kamarátom, akého mám spoločníka. Chodili sa na neho pozeráť jeden po druhom, no iba málokto z nich mal odvahu na to, aby som ho mohol vôbec vybrať z terária, nieto ešte, aby ho chytil do rúk. Všetci v ňom videli obávaného predátora, iba ja som vedel, že to tak nie je.

Tu musím spomenúť jednu zásadnú vec – svojho hada som pomenoval po mojom najlepšom kamarátovi. Nazval som ho jeho celým menom aj priezviskom – Rafael Gross. Mal som dojem, že si týmto menom uctím svojho nového zvieracieho kamoša, pretože môj ľudský kamoš, Rafael Gross, bol pre mňa naozaj tým najvynimočnejším priateľom.

„Preto si ho pomenoval po mne?“ spýtal sa Rafael. Ako jediný z ľudí, ktorí sa na hada prišli pozrieť, sa ho nebál.

„Si predsa môj najlepší kamarát. Nevie si predstaviť, že by sa mal volať inak.“

„Normálne neviem, čo povedať.“

Rafael na moje najväčšie prekvapenie vzal plaza do dlaní, aby si ho lepšie poobzeral. „No je riadne veľký a chovať by som ho asi nechcel,“ skonštatoval a ja som len kývol na súhlas. Had sa chvíľu nechal obdivovať, no potom si hlavu namieril späť k svojmu teráriu.

„Nie je zvyknutý byť mimo klietky,“ vysvetlil som kamošovi. „Cez deň nie je vôbec aktívny, len spí.“

Rafael chodil ku mne častejšie – ani jeden z nás dvoch nemal babu.

„A je jedovatý?“ spýtal sa raz.

Spokojne som sa usmial. „Nie. On korisť neusmrcuje jedom, najprv ju zaškrtí. Zuby má len na to, aby ju potom zožral. Nemá žiadny jed, navyše je neagresívny.“

„Aj tak by som ho nechcel chovať,“ zopakoval Rafael. „Pôsobí tak... dosť nadradene.“

Práve preto som bol na neho taký hrdý.

S Rafaelom som sa zoznámil úplnou náhodou – na festivale kávy, čaju a čokolády, asi pred ôsmimi rokmi. Stál tam sám, rovnako ako ja, pri stánku, kde bolo možné ochutnať nápoje. Podľa toho, čo vám potom chutilo najviac, ste si následne mohli vybrať, ktorú kávu si kúpite. Kávu milujem odjakživa, a keď som pri onom stánku natrafil na Rafaela, ako degustuje z umelohmotného hrnčeka, prihovril sa mi:

„Čo to tak skvele vonia?“

Mrzelo ma, že tam nemôžem byť so svojou frajerkou. Ale evidentne som nebol jediný nezadaný chlap v okolí, čo mi dalo trošku útechy aj sebadôvery. „Kolumbia,“ odpovedal som mu. Rafael pričuchol k môjmu hrnčeku, potom sa zahľadel na pódium, na ktorom robil prednášku jeden z najuznávanejších

odborníkov na kávu. Publikum zvedavo hltalo každé slovo. Hovoril o tom, ako sa jednotlivé kávy pripravujú a ako má dobre pripravená káva chutiť.

„Si na tomto festivale dnes prvýkrát? Býva tu ináč každý rok,“ informoval ma. „Viem, chodím stále. A tým, že sa to organizuje práve cez víkend, mám aj dosť času. Cez víkend totiž nechodím do práce,“ potešil som sa, že sa mám s kým rozprávať.

„Cez víkend sa pracovať prosto nepatrí,“ pritakal žartom na moju reakciu Rafael. Išli sme si sadnúť radšej na tribúnu, odkiaľ bol dobrý výhľad na celú halu, pretože dole bolo aj mnoho iných ľudí, ktorí jeden do druhého vkuse narážali.

„Mne chutí aj Panama. Kolumbia je v pohode a vychutnám si dokonca aj obyčajné latte. A nepohrdnem ani horúcou čokoládou.“ Na chvíľu sa zamyslel. „A čo frajerka?“ dostal som nevinnú otázku. „Prosím?“

Rafael dopil nápoj a umelohmotný hrnček išiel hneď vyhodiť do koša. „Kde máš čaj? Prečo tu dnes nie je s tebou?“

„Momentálne som nezadaný.“

„Aha.“

Samozrejme, neurazil som sa. „Tiež nemám babu. Chodím ale aspoň na spoločenské akcie a vôbec by mi neprekážalo, keby som ju stretol aj tu. Aspoň by vysvitlo, že je rovnaká milovníčka kávy ako ja.“

Dozvedel som sa, že sme s Rafaelom rovesníci. Býval navyše tiež v Bratislave, len na inom sídlisku. Žil v byte s rodičmi, kým ja som mal svoj vlastný byt – a k rodičom som chodieval iba na návštevy. Bol tiež jedináčik. Tolko sme toho vlastne mali spoločného, až som zapochyboval, či mi ho osud náhodou neposlal do cesty, aby som mal s kým zmysluplne tráviť voľné chvíle... Ako som však pochopil neskôr, samozrejme, iba som si to namýšľal. Osud mi Rafaela poslal do cesty z celkom iného dôvodu.

A to – aby ma úplne zničil.

Keď si na to teraz spomeniem, je mi príšerne na vracanie. Kiežby som nešiel v ten inkriminovaný víkend na môj obľúbený festival kávy a nikdy sa nezastavil pri stánku, pri ktorom degustoval nápoje aj nižší čiernovlasý chalan s okuliarmi...

Nervovo som sa zrútil. A keby nebolo mojich milovaných rodičov, ktorí pri mne stáli v dobrom aj v zlom – čiže nech sa proste dialo čokoľvek – neviem, ako by som to zvládol...

„Mal si si kúpiť radšej to morča,“ rozplakala sa mama, keď sa to celé dozvedela. Čo sa už ale dalo robiť?

„Tolkokrát som ti hovorila: NIE HADA! Had nie je pre začiatočníkov, ale ty si mal veľké oči a chcel si zaujať kamarátov, aby mali pred tebou rešpekt.“

„Mami,“ nechcelo sa mi opakovať a reagovať na nezmysly. „Hady chovajú doma v teráriách ľudia bežne, veď som ho nechytiteľ niekde v amazonskom pralesi!“

„To na veci nič nemení. Had je predátor. Myslel si si však, že nemá jed, tak čo tam po tom.“

„Ale kdeže.“ Znervózňovalo ma, že jej to musím vysvetľovať znova a znova. „Predal mi ho jeden chalan, ktorý sa o neho nemohol starať. Vieš, hadovi treba aj čistiť terárium, kupovať mu potkanov, tak ho radšej predal, pretože chodil na nočné a cez deň sa mu nemal kedy venovať.“

„A ty si tomu dokázal uveriť?“

Mama iba krútila hlavou, oco sedel mlčky a radšej sa do rozhovoru nezapájal. Nervózne som začal lúskat pistácie, akurát som si od hnevu nevšimol, že škrupiny padajú aj na koberec.

„Dnes som vysávala,“ upozornila ma mama a ukázala na neporiadok pod stolom.

„Prepáč, popracem to.“ V kuchyni u rodičov sa však akoby pod zem prepadla metlička, ktorá vždy stála opretá vedľa ich koša na odpadky. „Nechaj tak,“ zavolala na mňa. „Vieš, prečo som s tebou dnes chcela čím skôr hovoriť?“

Opäť upútala moju pozornosť.

„Bola tu polícia,“ vypadlo z nej – a mne sa podarilo zakopnúť o stôl. „Prečo?“

Vo vrecku som stále ukrýval papierik s telefónnym číslom. Ukradomky som k nemu rukou zabľúdil, bol stále tam. Hoci boli rodičia už starší, naďalej sa ukázali byť veľmi všímaví.

„Žiješ v hlavnom meste. Túlaš sa v noci s cudzími osobami, ešte nemáš ani tridsať... A už sa stretávaš s ľuďmi, ktorí ťa môžu priviesť do problémov.“

„Ja som len stretol na jednej akcii debila a odvtedy sa môj život ocitol v troskách!“

„A čo Gréta?“

Tou otázkou ma vytrhla zo sveta vlastných myšlienok tak prudko, ako keď veterná smršť vytrhne zo zeme mohutný strom aj s koreňmi.

„Kto to je?“

„Možno tá, ktorej údaje máš vo vrecku na tom papieriku, aby si sa jej mohol ozvať.“

No výborne. Policajti si skrátka robili svoju robotu a mama sa dozvedela viac, ako v danej chvíli potrebovala vedieť.

A tak som jej musel porozprávať úplne všetko. Koniec koncov, veľmi to pomohlo. Niekedy som si zvykol písať denník, no nič nedokázalo tak absorbovať moju duševnú nepohodu, ako rozhovor s mojimi rodičmi. Začal som teda svoj príbeh rozprávať bez prikrášľovania. Veľmi to bolelo. Nielen mňa, ale aj mojich rodičov, pretože sa museli pozeráť, že sa takto trápim...

Had bol naozaj nenápadný, ako som vravel – cez deň spal, a aj keď vyliezol, nebolo ho počuť. A zrazu... otočíš sa a zbadáš ho priamo pred sebou. V tomto spočívala jeho zákernosť. Ale ja som bol neskúsený. S veľkým sebavedomím, aký budem frajer, keď si zaobstarám pytóna – a každý mi tým prejaví

väčší rešpekt, lebo sa ho nebojím. Mama ma poznala a mala pravdu.

Z jeho pohľadu razila zvláštna moc. Keď som večer vošiel do kuchyne a zasvietil svetlo, jeho ornamente vynikli a udreli mi do očí – zasa bol vo svojom živle. Tak sa to dialo vždy večer a v noci. Plazil sa do výšky, a keď sa dostal na strop svojho priestoru, ostal tak. Zaujímal všelijaké pozície – raz bol stočený, inokedy natiahnutý od jedného kraja terária po druhý. Alebo som naraz začul buchnutie, keď sa zhodil dolu. Bol to skrátka hajzel s krásnou kožou, ktorý svoje skutočné úmysly dokázal perfektne skrývať.

Jedného dňa som šiel hadovi upratať terárko. Dialo sa s ním niečo napodiv veľmi záhadné – už skoro pol roka nežral. Nadvihol som domček, kde sa chúlil – dokázal sa zmenšiť aj do miniatúrneho kľbka. Keď sa nažral, jeho telo sa zasa rozšírilo, ako trávil svoju korisť. Nikdy by mi však nenapadlo, že ňou môžem byť trebárs aj ja...

Nevyzeral veľmi živo, aspoň tak sa mi zdalo. Farby jeho ornamentu po tele poblekli... alebo som si to možno len nahováral? V chove hadov som bol stále nováčik... Chytil som ho do ruky a vybral von. „Rafael,“ prihovril som sa mu a pohladkal ho. „Čo ti je?“

Rafael Gross, samozrejme, neodpovedal a hlavou sa natiahol nazad k teráriu. Túžil ísť spať a o mňa nejavil najmenší záujem. Vyhovel som mu a položil ho dnu. „Okej, chápem ťa. Tak niekedy nabudúce,“ rozprával som sa s ním.

Niekedy som ho naozaj oslovil celým menom – „Rafael Gross“. Samozrejme, že hadovi bolo jedno, ako sa volá. Z útrov domčeka hľadel, ako mu vymieňam podstielku. Keď som chcel zrazu odpratať kus jeho zvlčenej kože, ktorá ležala v rohu terária, vyštartoval. Zaútočil po mojej ruke, ktorá automaticky pustila, čo v nej bolo.

„Čo to robíš?!“ skríkol som na neho. „Ty zlosyn!“

Moja ruka sa urýchlene stiahla naspäť. Na koži som mal malé ranky po hadovom uhryznutí.

Nebolo to veľmi, a keďže som vedel, že nemá jed, kašlal som na to. Má však zuby, svoju potravu najprv obkolesí a následne ju pomaly trávi. Ale nikdy ma neuhryzol. Vydezinfikoval som si ranu a nahnevane som si sadol na najbližšiu stoličku. „Ty svi-niar!“

Potom sa dostavil na návštevu zasa Rafael Gross. Otvoril som dvere – napodiv nenasledovalo žiadne „ahoj“ ani „ako sa máš“. Úplne ma šokoval.

„Si v pohode?“ spýtal som sa.

Stále nič. Mlčky vošiel dnu a vyzul sa. O chvíľu sa z neho začali sypať desivé informácie, z ktorých sa mi okamžite zatemňovala myseľ.

Zomrela mu nečakane mama. Vyhodili ho z práce. A posledný úder – už si vraj aj našiel frajerku. *Fíha*, pomyslel som si. *Ako úspešne si ju len predou mnou dokázal skrývať*. No hneď moje myšlienky prerušil, lebo ho vraj už aj stihla poslať do prdele. „Tá hnusoba,“ dodal na záver.

„Kedy si toto všetko stihol?“ prekvapene som sa ho pýtal. Stretávali sme sa pomerne často, ale nikdy nespomínal, že má nejaké problémy, tobôž nie takého charakteru.

„Je to na hovno! Mám sa zabiť, kurva?!“

Jasné, že ma to nenechalo ľahostajným.

„Niee, čo si debil?“ sadol som si k nemu na gauč, objal ho, potľapkal po ramene. „Ale to si kedy stihol? Veď pred týždňom si bol u mňa ešte vysmiaty ako lečo.“

„Veď to sa všetko stalo za tento týždeň!“

„Nekecaj.“

Samozrejme, nemohol som ho v tom nechať. Hneď som vedel, čo musím urobiť.

No lenže Rafael – chlapík síce nemal ornamenty po tele ako môj had, ale plazil sa okolo mňa podobne. Keď sa ocitol v nebezpečnosti, hľadal útočisko. Ja som však pre neho mal vymyslený lepší plán. Chcel som mu popratať jeho bordel, podobne ako tomu tvorovi v terárku. Rafael v tichosti počkal, a potom...

Čierne oči, čierne vlasy, väčšinou ku mne chodil v sivej alebo čiernej mikine a jeho hlava bola zahalená v kapucni. Nosil okuliare, pôsobil neškodne – väčšinou bol v kúte a rozprával málo. V jeho očiach sa však blyštal krivý lesk. Raz mi medzi rečou povedal: „Kamarát, si super. Ale ja mám takú povahu, že keby som ťa mohol podraziť, tak to bez váhania urobím. Stačí, že mi dáš na to príležitosť.“ Bol vtedy opitý.

„Čože?!“ Šokoval ma, hoci sa mu plietol jazyk. Keď vytriezvel, normálne som sa ho na to opýtal, ako to myslel. Lenže zrazu bol viac šokovaný on. Tvrdil, že si nič podobné nepamätá, v opitosti rozpráva bludy a určite by si nedovolil ublížiť mi – ani malej muške, nieto ešte človeku. Srdce si vraj nosí na dlani a väčšinou ubližujú práve jemu, pretože je taký naivný a dobrosrdečný!

Vôbec ma, žiaľ, nepresvedčil.

S odstupom času konštatujem, že Rafael mi zobral v mojom živote vlastne všetko. Svoje priznanie, ktoré mi v opitosti dal, dodržal do poslednej bodky. Mohol som premýšľať, dožadovať sa vysvetlenia, ktoré už vlastne ani nebolo potrebné... Spamätávam sa z toho dodnes.

Ešte dlho som rozmýšľal, či sa mu mám pomstiť, pretože to, čo spravil, bolo od neho nesmierne podlé. Uvažoval som aj nad tým, ako konkrétne to urobím.

„Najlepšia pomsta je žiadna pomsta,“ povedala mi mama. Dnes viem, aký to je pocit – pomôcť niekomu a zastať sa ho v ťažkej chvíli... a nakoniec na to doplatiť ako najväčší hlupák.

V pivničných priestoroch na zemi kľačal muž. Mal zaviazané oči aj ruky a hlavu sklonenú k podlahe. Ústa mal zalepené lepiacou páskou, preto ledva vládol dýchať. Po chvíli mu ju niekto prudko strhol z tváre, až ho premkla ukrutná bolesť.

„Kurvaaa!“ zreval.

„Dýcha sa ti lepšie, keď na ústach nemáš tú pásku?“ ozval sa ženský hlas. Žena stála za jeho chrbtom.

„Ja viem... my živé organizmy potrebujeme kyslík viac ako čokoľvek iné. Bez vody vydrží človek tri dni, bez jedla štyridsať, je tak? No a bez kyslíka, hmmm, tam je to koľko? Žalostne málo, že? Stačí pár minút a mozog začne odumierať...“

„Čo odo mňa chceš, ty suka?! To si vypiješ!“

Druhú stranu to nevyburcovalo.

„Čo ja chcem od teba?“ povedala s výsmešným pokojom. „Skôr sa pýtaj, čo čakáš ty sám od seba. Momentálne si jeden chudáčik... ale dobrou správou je, že si to môžeš u mňa ešte napraviť.“

„Nerozumiem ti! A pusť ma, nemám čas!“

„No vidíš, že si chudáčik. Najprv si spolu vybavíme, čo je treba. Inak nečakaj, že ešte niekedy uvidíš slnko, kvety, stromy, hviezdy...“

„Trhni si! Pusť ma, lebo ti rozmlátim tú tvoju bábikovskú fasádu tak, že ti nepomôže žiadna plastika!“ Podobné scény poznal akurát z detektívok, ktoré niekedy pozeral v televízii. Teraz však bol rozčúlený do špiku kostí.

„Prejdeme k veci, drahý,“ ozval sa sladký hlások.

„Si rob dobrý deň vieš z koho! Zo svojej podrbanej matere alebo tetky!“

Vtom dostal kopanec do chrbta. Od bolesti skoro zamdlel.

„Kurvaaa!“ zreval. Až sa mu pred očami poriadne zaiskrilo.

„Milý môj, som zvyknutá aj na drsnejšie praktiky a neznámam, keď mi niekto odporuje. So mnou sa len buď spolupracuje, alebo máš vážny príuser.“

„Ty sa mi ideš ešte vyhrážať?!“ sykol zo zeme, keď sa trochu narovnal. V očiach mal slzy hnevu.

Chvíľu bolo ticho. „Keď ťa chytím pod krk, neostane z teba ani masťný flak!“ hovoril jej ďalej. Vzápätí počul, ako sa otvorili dvere.

„Poď ho spacifikovať, je nervózny,“ povedala žena bez štipky emócií niekomu, koho kroky tiež začul nad svojou hlavou. Vtom mu do chrbta pristálo toľko ďalších kopancov, že by prisahal, že po tomto bude pol roka na PN-ke.

„Sa nevzpieraj!“ zareval neznámy chlap, ktorý paktoval s útočníčkou. „Nie si nikto, len šváb, ktorého zašliapnem topánkou bez váhania za sekundu!“

Už vedel, že sa musí pokoriť. Vyzeralo to veľmi zle. Najprv ráno nechápal, ako ho vonku schmatli, pričom ani nevidel, kto to bol. Vliekli ho niekam, hoci sa snažil brániť. Potom sa otvárali dvere – jedny, druhé... Vzduch bol chladný ako v pivnici. Oči mal zaviazané, ruky a ústa tiež.

„Už bude dobrý. Rob si s ním, čo chceš. Pre mňa za mňa si z neho sprav aj sexuálneho otroka, nech ti líže...“ odsekol chlap. Na okamih nastalo ticho. „Budem vedľa. Daj vedieť, keď skončíš.“ A dvere sa zatvorili.

Takže nie je sama. Má so sebou komplica. To je koniec. Prvýkrát pocítil niečo ako strach. Teraz trvalo dlhšie, kým sa ozvala.

„Čo je dnes s tebou, drahý?“ odvetila sladko, ale nadradene.

„Nepáči sa mi, keď má chlap nasraté v gatiach. Ani keď príliš vyskakuje.“

Zvíjal sa stále na zemi. Bolelo ho celé telo, nebol schopný rozprávať a lamentovať od bolesti nechcel.

„Máš s niekým nevybavené účty?“ spýtala sa priamo a položila mu ruku na rameno, naznačujúc, že trvá na jeho odpovedi.

Ledva zo seba vysolil: „Nie.“

Ona na to: „Bežne takto klameš?“

Nevládal sa narovnať, chcel si aspoň sadnúť niekam na stoličku. „Neklamem.“ Keď dostal ďalší kopanec, zreval ako tiger a ostal ležať na zemi.

„To priznanie z teba dnes vyjde, to si píš. Mám pri sebe aj nožík, keby ti bolo treba odrezať zopár prstov. Tak teda...?“

Až ho premklo. „Pusť ma. Nevieam, o čom točíš, ale ak chceš, zaplatím ti, keď ma necháš a dáš mi pokoj!“

„PENIAZE?“ ženský hlas sa rozrehotal. „To žartuješ, že? Tie, čo si mal v byte, už mám u seba. Ale ďakujem, že si ma tak veľkoryso ponúkol. Na tvojej kreditke, ktorú si mal položenú v obývačke, je celkom slušná suma. Dobre sa ti vodí, ale nie preto som tu. Priznať sa mi budeš musieť tak či tak...“

Už vedel, že sa prerátal. *Tá suka zobrala prachy.* No nemohol sa ozvať ani sa postaviť, aby jej jednu vrazil do držky.

„V práci ma čakajú. Keď neprídem, budú ma hľadať.“

Iba sa znova zasmiala. „Budú ťa hľadať? A KTO? Kto by sa už o takého chudáčika, ako si ty, zaujímal? Ani pes po tebe viac neštekne. Si iba v mojej moci. Ak sa chceš ešte nadýchať čerstvého vzduchu, odpovedz na otázku: Za čo by ťa mohol teraz Pán Boh trestať, ak by si sa dostal pred posledný súd, kebyže o pár minút náhodou zomrieš?“

To už bolo na neho priveľa. Hlas sa mu začal triasť.

„Som poctivý a slušný chlap. Nemám s nikým spory, s ľuďmi sa snažím vychádzať. Nie som nikomu nič dlžný... a keby som

aj bol, tak mu to nebudem mať z čoho splatiť, lebo si ma o všetko pripravila...“

„Och,“ vzdychla a objala ho – teatrálne, akože na znak súcitu. Zacítil jej parfum. Dominancia u žien sa mu vždy páčila, ale sranda išla bokom. Vzala mu päťdesiat tisíc z kreditnej karty, vôbec nie je lacná – ani tá najdrahšia štetka v bordeli by ho nevyšla na tolké tisíce ako táto neznáma hyena. Ako sa opovažuje?! Odpustil by jej, keby mu vzala len pár drobných – potom by ju v posteli pretiahol a vytrestal. Tak to so ženami občas robieval.

„Si zadaný?“ spýtala sa ho tónom, pri ktorom by sa každému chlapovi postavil v nohaviciach vták. On si to však ani neuvedomoval. Trpel, akoby ho prešlo auto. Nebol by po tolkej bolesti ani sexu schopný. Nemá peniaze a takto dokaličený si na seba nezarobí ani cent.

„Nie,“ odvetil unavene.

„Ako dlho?“

Otázka ho zarazila.

„Ako dlho žiješ sám?“ upresnila svoj zámer útočníčka.

Cítil sa vo veľkej tiesni, no rozhodol sa reagovať, aby neklezol ešte hlbšie, než kde už bol.

„Minulý týždeň som sa rozišiel so svojou priateľkou.“

„Ty si jej dal kopačky či ona odišla od teba?“ So slovami váhal, už bolo jasné, že všetko stojí a padá pravdepodobne na jeho bývalom vzťahu – aspoň tým smerom sa rozhovor začal uberať.

„No... ja som sa s ňou rozišiel. Z vlastnej iniciatívy,“ odpovedal a rozmýšľal, ako to podať tak, aby nepôsobil ako blbec.

„Musel som od nej odísť. Už ma nepriťahovala a prestal som ju ľúbiť. Vlastne som mal pocit, že nikdy nebola tá pravá a že som ju vlastne nikdy ani nemiloval.“

Teraz to posral... Toto je teda hlavná príčina. Túto pomstu

musela zosnovať jeho bývalka. Asi ju príliš podcenil, keď jej minulý týždeň povedal, že s ňou už nechce mať nič spoločné. Hej, bola našťavaná, keď mu našla v mobile smsky od milenky, zobrala si kufor a odišla bývať k mame. Od začiatku ju neľúbil tak, ako si predstavoval. Chvíľu tomu ešte dával čas – veď dobre varila a sem-tam ju celkom slušne pretiahol. Lenže chémia mu tam predsa chýbala. A tak jej začal zahýbať. Najprv raz, potom už pravidelne. Keď jej povedal, že ju už nemiluje, plakala. Bola to krutá rana, ale jednoducho to tak cítil. Nemohol s ňou byť dlhšie.

Vôbec by mu nenapadlo, že zbaviť sa jej by mohlo predstavovať akúkoľvek prekážku. Jej plač ho nezlomil. Potreboval sa jej čím skôr zbaviť – respektíve, slušnejšie povedané, vysvetliť jej, že viac nedokáže opätovať jej city. Keď odišla s kufrom, aspoň sa mu ulavilo, že sa nespráva hystericky a nedoprosovala sa mu. Aj tak by ju nazad nechcel a nepresvedčili by ho žiadne argumenty.

Napísala mu síce ešte, že za takú špinavosť draho zaplatí. *Hej, hej. Len si ulav,* pomyslel si v duchu, keď to čítal. *Plač, krič, vyplač sa na rameno svojej mamy, bude ti lepšie.* Rýchlo však na to zabudol. Už v ten večer u neho nocovala druhá a on si nelámal hlavu nad tým, že by s ním jeho bývalka chcela ešte niečo riešiť. Prešiel týždeň. Chvalabohu, prešlo to pomerne bez následkov. Výčitky svedomia ho netrápili. Neprišla už ani žiadna smska, ani sa nezjavila vo dverách jeho bytu.

„Poslala ťa za mnou Božena?“ opýtal sa konečne.

Odpoveď prišla nepriamo. „Ublížil si žene, ktorá ťa milovala. Ublížil si jej kruto a bezcharakterne, ešte si ju aj podviedol. Kým bola ona v práci, ty si mal v posteli už druhú šľapku, s ktorou si sa kurvil vo vašej spálni. Takto sa dokáže zachovať len zbabelec, podliak a sračka. Sračka, ktorá si nezaslúži, aby vôbec niekedy o neho ešte nejaká žena čo i len oprela svoj bicykel.“